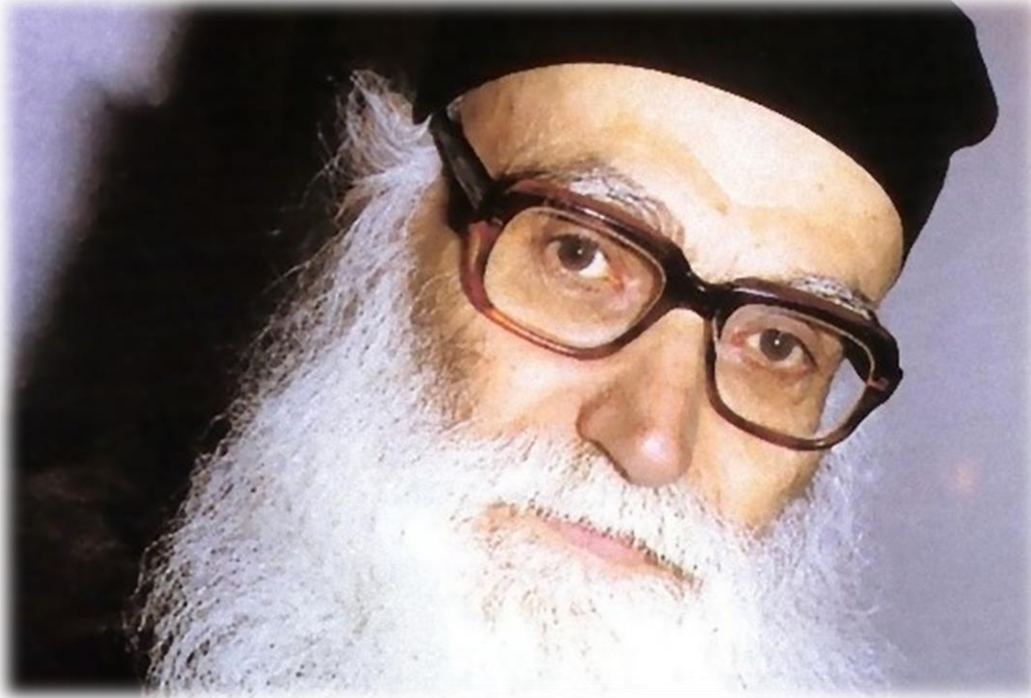

Ο άγιος Εφραίμ ο Κατουνακιώτης για τη χάρι και την ευχή.

Γέροντας Εφραίμ Κατουνακιώτης

Συμβουλευτικοί λόγοι.

Ο παπα-Εφραίμ έβλεπε αν ο ιερέας έχη χάρι. Αν έβλεπε τον ιερέα από το παραπόρτι του Ιερού, καταλάβαινε πόση χάρι έχει.

Στο εργόχειρο είχε ένα πανί και τα σκούπιζε. Φορούσε μαύρα γυαλιά για να κρύβεται.

Τον ρώτησε κάποιος πώς οράται η θεία Χάρις, και απάντησε: «Στους αρχαίους σαν νεφέλη, στους προχωρημένους (μεσαίους) σαν πυρ και στους τέλειους σαν φως».

«Ανάλογα με την πίστη και την ευλάβεια που έχεις σε κάποιον, ωφελείσαι και παίρνεις χάρι».

«Ένας άνθρωπος μπορεί να καταλάβει κάποιον που είναι σε κατώτερη πνευματική κατάσταση. Δεν μπορεί όμως να καταλάβει αυτόν που είναι σε ανώτερη πνευματική κατάσταση απ' αυτόν».

«Η (πνευματική) ανάγνωση για τον καλόγερο είναι σαν δεύτερη θεία Μετάληψη. Έχει τόση δύναμη η ανάγνωση τρόπον τινά ωσάν να μετάλαβες».

«Όταν πάμε στην Λειτουργία και κοινωνάμε και μετά καθώμαστε να κεραστούμε, μετά πέφτουμε σε αργολογία και κατάκριση, τότε είναι σαν να ξερνάμε τον αγιασμό που πήραμε».

«Η ευχή θέλει εγκλεισμό, όχι γυρίσματα και βόλτες».

Πολλές φορές έβραζε η ευχή μέσα του και όταν κοιμόταν ακόμη. Ξυπνούσε και έλεγε: «Έκανα την ακολουθία, πάλι θα την κάνω;».

«Η ευχή έχει στάδια. Μέχρις ενός σημείου λες την ευχή, αισθάνεσαι δάκρυα χαράς, δάκρυα έρωτος (θείου), δάκρυα εκστατικού έρωτος, αλλά τον εαυτό σου τον ορίζεις. Μπορείς να κάνης κάτι αν θέλης εκείνη την ώρα. Πολλές φορές, όταν λειτουργούσα, για να σταματήσω τα δάκρυα έφερνα αισχροτήτες στον νου μου. Από τα δάκρυα τα πολλά, από την χάρι δεν μπορούσα να λειτουργήσω στην Μικρή Αγία Άννα. Αυτά μέχρις ενός σημείου. Μετά υπάρχει άλλη κατάσταση ανωτέρα απ' αυτήν, κατά την οποία δεν λες την ευχή. Όχι πως δεν την λες. Δεν την ακούς. Είναι εκστατικός θείος έρωτος, να πούμε. Κάθεσαι και απολαμβάνεις εκείνη την γλυκύτητα, το πώς δεν γνωρίζω. Θέλει πνευματική γλώσσα να μιλήσης εκείνη την ώρα. Πρέπει η ψυχή να μιλήσει. Όταν ο Απόστολος (Παύλος) συνήλθε δεν μπόρεσε να μιλήσει τι είδε στον ουρανό, “α ουκ εξόν ανθρώπω λαλήσαι”. Μετά, όταν υποβιβάζεται η κατάσταση, άκουα και εγώ την καρδιά και έλεγε: “Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με”. Μετά απ' αυτό δεν άκουα ευχή. Είναι δηλαδή ένας βαθμός πιο κάτω από την έκσταση. Και εγώ έγινα αιτία δηλαδή και υποβιβάστηκε η προσευχή μου».

«Με την αρπαγή θεώνεται το λογιστικό μέρος της ψυχής κυρίως, με την έκσταση θεώνονται και τα τρία μέρη της ψυχής. Η έκσταση είναι κάτι πιο καθολικό, πιο ολοκληρωμένο από την αρπαγή».

«Στα Ιεροσόλυμα είναι Άγιοι οι τόποι. Εδώ στο Άγιον Όρος είναι άγια η ζωή μας».

Από το βιβλίο: Από την ασκητική και ησυχαστική Αγιορειτική παράδοση, Άγιον Όρος 2011, σελ. 531 (επιλογή).

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>